

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Ἵψηλὰ ὅσον καὶ παρήγορα τὰ διανοήματα τῆς αὔριον
ἀναγνωσθησομένης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ περικοπῆς ἐκ τῆς πρὸς

σώση τὴν ψυχὴν του, ἥτις βεβαίως καίεται μέσα εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον τὸ ἡτοιμασμένον διὰ τοὺς προδότας τῆς πατρίδος καὶ τοῦ Χριστοῦ. Διότι οἱ Βενετοὶ μετ' ὀλίγων πτοηθέντες παρέδωκαν ἄνευ ἀντιστάσεως σπουδαίας αὐτὴν εἰς Μουράτ τὸν Β' τὸν σουλτάνον τῶν Ὁσμανιδῶν τῷ 1430. (κατ' ἄλλας εἰδήσεις τῷ 1431 ἢ τῷ 1429).

Διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Θεσσαλονίκης ἃς ἐρευνήθη ὑπὸ τῶν ἀρχαιολογούντων ποῦ ἦτο ἰδρυμένος ὁ πύργος ἢ τὸ ἀνάκτορον, ὅπου ἐκλείσθη καὶ μετὰ ἔτος ἐν ἐθναπαύθη ὁ Δικίνιος ὁ γαμβρὸς καὶ ἀντίπαλος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Ἀς ζητηθῇ ποῦ ἔκειτο τῆς πόλεως ὁ ἱππόδρομος, ὅπου ὁ δῆμος (ὁ λαὸς) τῶν Θεσσαλονικέων ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Α' στασιάζας κατὰ τοῦ ἀδικούντος αὐτοῦ ἐπάρχου καὶ τοῦτον τὸν ἐπαρχον ἐφόνευσε καὶ περιύβρισε τὸν Θεοδοσίον αὐτόν· ὅστις προσποιηθεὶς ἀνεξικακίαν, κηρύξας ἱπποδρομικὸν ἀγῶνα, τὸν συναθροισθέντα εἰς τὸ θέαμα δῆμον κατετόξευσε καὶ κατηκόντισεν, ὥστ' ἐφόνευσεν, ὡς λέγεται, δέκα πέντε χιλιάδας.

Δεινὴ δὲ συμφορὰ τοῦ κράτους ἡμῶν ἀναφέρεται ὅλως περιέργως σχετιζομένη δι' ὄνειρον πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην. Οἱ Σαρακηνοὶ ὑπὸ τὸν Μωαυίαν διὰ στόλου ἰσχυροῦ πλείστα τοῦ αἰγιαλοῦ κατὰ τὰ νότια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ νήσους Ἑλληνικὰς εἶχον καταλάβῃ. Κατ' αὐτῶν στόλον κραταῖον παρασκευάσας ἐπῆλθε Κώνστας ὁ ἑγγονος τοῦ μεγάλου Ἡρακλείου ὁ ὕστερον βάρβας τὰς μαιφόνους χεῖρας του εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του. Προσωρμίσθη εἰς τὸν λιμένα Φοίνικα τῆς Λυκίας, ἀπέναντί του ἔχων τοὺς πολεμίους. Ἐπέκειτο ἡ ναυμαχία διὰ τὴν ὑστεραίαν· κατὰ τὴν νύκτα δὲ ὁ τεταραγμένος πάντοτε τὴν ψυχὴν αὐτοκράτωρ εἶδεν ἐν ὄνειρῳ ὅτι ἦτο εἰς Θεσσαλονίκην. Ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου εἰς ἀπορίαν ἦτο τί ἐδήλου τὸ ὄναρ. Κατ' εὐτυχίαν ἴσως οἱ βασιλεῖς οἱ τοιοῦτοι τότε περιεστοιχίζοντο ὑπ' ἀνδρῶν σοφῶν, αλογίων, οἵτινες πλὴν τῶν ἄλλων ἔργων—γρμμάτων, πολιτικῶν καὶ διπλωματικῶν ἐργασιῶν, ἱστορικῆς ἐκθέσεως τῶν πράξεων αὐτῶν—εἶχον πολλάκις καὶ τὴν παράδοξον ὑπηρεσίαν νὰ ἐξηγῶσι τὰ ὄνειρα τῶν δεσποτῶν αὐτῶν. Τῶν λογίων λοιπὸν τούτων ἀκούσας τις τὸ ὄναρ εἶπεν ὅτι δηλοῖ ἥτταν τοῦ Κωνσταντος, διότι ἡ θεία βούλησις εἰς χεῖρας ἄλλου ἔχει θέσῃ τὴν νίκην (Θεσσαλονίκη=θὲς ἄλλῃ τὴν νίκην). Ὁ ἐξηγητὴς τοῦ ὀνείρου ἀπεδείχθη σοφός· διότι ὁ Κώνστας ἐνίκηθη τοιαύτην ἥτταν, ὥστε μὲ πρόστυχον ἔνδυμα, δραπετεύσας ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πλοῦ (πολεμικοῦ πλοίου), ἐπὶ ἄλλου παρατυχόντος ἐπιβασθεὶς διεσώθη εἰς τὸ Βυζάντιον διὰ μυρίων κινδύνων.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως ταύτης διὰ τὰ ἔργα αὐτῶν ἐν τῇ ζητῇ τῆς ἀληθείας, ἐν τῇ μορφῇ τῇ κομψῇ τοῦ λόγου καὶ τῇ ἰσχυρᾷ, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ν' ἀναγράψωμεν τοὺς ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας σοφοὺς, Μιχαὴλ τὸν Θεσσαλονικέα τὸν λόγων ῥητορικῶν καλὸν συγγραφέα, τὸν Γρηγόριον Παλαμᾶν, τὸν νομοδιδάσκαλον Ἀρμενόπουλον καὶ τὸν ὑπὸ ἀγιωτάτου συναισθήματος φιλοπατρίας φωτιζόμενον, τὸν πλατωνικὸν καὶ ῥητορικώτατον Δημήτριον Κυδωνίην, τὸν συγγράψαντα τὴν μονοδίαν ἐπὶ τοῖς ἐν Θεσσαλονικίᾳ πεσοῦσι, καὶ τὸν πεφημισμένον ὡς μελετητὴν τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, τοῦ Ὀμήρου μάλιστα, καὶ ὡς ἱστοριογράφου τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν Νορμαννῶν ἀρχιεπίσκοπον τῆς πόλεως Εὐστάθιον.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ γένους ἡμῶν ἀναγράφωμεν ὅτι ὁ Νικοτσάρας μὲ τὰ πεντακῶσια πεντήκοντα παλληκάρια του ὑπὸ τὰς σημαίας τὰς κυανολεύκους ὀλίγον περαιτέρω τοῦ Ἀξίου διήλθε πορευόμενος πρὸς βορρᾶν εἰς βοήθειαν τοῦ Καρραιώρη τῶν Σέρβων περιφρονῶν τὰς ὑπεριμάμπους ἐν τῇ πόλει δυνάμεις τῶν ὀθωμανῶν· ὅτι κἄτω ἐκεῖ ἐν τῷ λιμένι, ὅπου φθάνει ἡ σκιά τοῦ κάστρου κατὰ

τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἐπλεον ἀγέρωχος ὁ Γιάννης Σταθάς μετὰ τὸν καταδρομικὸν του στόλον. Εἰς τιμὴν δὲ τοῦ γένους ἡμῶν τοῦτο μάλιστα· ἐπάνω ἐκεῖ παρὰ τὸν Ἅγιον Ἡλίαν ἐντὸς τῆς εὐρείας αἰθούσης τοῦ σεραΐου πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ θηριώδους διοικητοῦ καὶ τῶν λοιπῶν λύκων Τούρκων δύο Ἑλληνίδες, ἐκ τῆς εἰς τὰ κύματα τοῦ αἵματος καὶ τοῦ πυρὸς καταποντισθείσης Ναούσσης συρθεῖσαι ἐκεῖ, τοῦ καπετὰν Καρατάσου ἢ σύζυγος καὶ ἡ τοῦ Ζαφειράκη τοῦ προεστώτος καὶ πολεμιστοῦ, καρφωμέναι ἐπὶ τοῦ τοίχου πιέζονται νὰ ἐξομώσωσι τὴν πίστιν αὐτῶν. Οἱ Τούρκοι μετὰ εἰς τὰς ἐσπαρχαγμένας μὲ ξύστρας σάρκας τῶν χύνουσι φλεγόμενῃ πίσσαν καὶ ἐκείναι ἀδαμάντιναι μένουσιν τιτάνιαι ἱεροφάντιδες ἐθνικοῦ μεγαλείου.

(Ἀκοκουθεῖ)

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Ἄν δὲν ἐπῆλθε πλήρης ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ αὕτη δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐπέλθῃ ἐν προεσχεσιτάτῳ μέλλοντι διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς θρησκείας, τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Μὰξ Νορδάου.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Δ. Γ. Σ. Σ μ ὕ ρ η ν Σ. Χ. Ἀδριανοῦ πόλιν Κ. Ν. Α. Κ) π ο λ ι ν Μικρὸν ἔτι καὶ ἐπαναληφθήσεται. Γρ. Α. Β ὠ λ ο ν. Εὐχαρίστως. Κ. Φ. Ὑάλα ν. Εὐχαριστοῦμεν καὶ γράφομεν. — Ν. Π. Τ ο υ α ψ ε. Ἡδῆσαμεν τὴν ἀποστολὴν, τοῦτο δὲ μόνον δυνάμεθα νὰ πράξωμεν

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

Ἀπὸ τῆς παλαιότητος ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ Τυρταῖος ἐκείνος ἠκόνει τὰς ψυχὰς τῶν γενναίων τέκνων τῆς Σπάρτης διὰ τῶν πολεμικῶν του ποιημάτων καὶ μέχρι τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὅτε ἡ νεοελληνικὴ Μοῦσα ἐξύμνει τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀνδρείων καὶ παρῳτύνει εἰς πᾶσαν ἐθελουσίαν, πάντοτε ἡ ἐπίδρασις τοῦ στρατιωτικοῦ ἡρώτος ἐπὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀγωνιζομένων ἐκρέθη μεγίστη καὶ εἰς τῶν πρώτων παραγόντων τῆς νίκης.

Ἀλλὰ τοῦ εὐγενοῦς τούτου ἐφοδίου ἐστρεβότο κατὰ τοὺς λήξαντας νικηφόρους πολέμους ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος. Οὔτε ἐμβατήρια οὔτε ἐπινίκια ἢ ἄλλα εὐαρμοστικά ἄσματα ἐγνώριζον οἱ γενναῖοι ἡμῶν μαχηταί, μολοντι κάλλιστα τοιαῦτα καὶ ἐγράψαν καὶ ἐψάλλοντο ἄλλοτε. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιβάλλεται ταχεῖα ἡ θεραπεία τῆς ἐλλείψεως ταύτης, θαρρύντως ἀποτεινόμεθα εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς προκηρύσσοντες διαγωνισμὸν πρὸς ἐπίτευξιν πέντε πολεμικῶν ἡρώτων, ἦτοι·

Ἐνὸς θουρίου καὶ ἐνὸς ἐπινικίου διὰ τοὺς στρατιώτας,

Ἐνὸς θουρίου καὶ ἐνὸς ἐπινικίου διὰ τοὺς ναῦτας,

Καὶ ἐνὸς ἡρώτος ἀναψυχῆς διὰ τὰς θύρας τῆς ἀναπαύσεως αὐτῶν.

Τὰ ἄσματα ταῦτα δεόν νὰ εἶναι γεγραμμένα εἰς γλῶσσαν ὁσὸν τὸ δυνατόν ἀπλήν καὶ ἄνευ τοπικῶν ἰδιοτυμιῶν, νὰ μὴ ὑπερβαίῃ δὲ ἑκάστον τὰς τέσσαρας τετραστίχους στροφάς, οὐδὲ νὰ εἶναι μικρότερον τῶν τριῶν.

Θὰ κριθῶσι δὲ ὑπὸ ἐπαμελοῦς ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ ἀρχιεπισκόπου Νεωλίου, ἀντιστρατήγου, ὡς προέδρου καὶ τῶν κ. κ. Χ. Ἀγγίλου, Π. Ἀποστολίδου, Ι. Δαμβέργη, Γ. Δροσίνη, Α. Κουρτίδου καὶ Γ. Τσοκοπούλου.

Βραβεῖα τέσσομεν τὴν τιμὴν ὅτι οἱ ποιεῖται τῶν ἐκλεχθησομένων ἡρώτων θὰ εἶναι οἱ ἐπίσημοι οὕτως εἰπεῖν διερμηνεῖς τῶν ὑψηλοτέρων διαχύσεων τῆς στρατιωτικῆς ψυχῆς καὶ γέρας ἐκ δε. 500 δι' ἑκάστον ἐξ αὐτῶν.

Τὰ ἄσματα ἀναπόγραφα ἐντὸς φακέλλου περιέχοντος ἔτερον ἐσφραγισμένον φακέλλον μετ' ἀντιγράφου ὑπογεγραμμένου ἐδαγαγνώστως, θὰ στέλλονται μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1914 πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν (Ἰδιαίτερον Γραφεῖον).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1η Νοεμβρίου 1913.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου
καὶ Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ